

प्रसवार्थं वंशार्थं ॥ १५ ॥ १६ ॥ अमृतेव जीवन्तीव इह लोके कीर्तिः सत्त्वात् ॥ १७ ॥ इतः प्रदाने अस्मिन् राक्षसाहाराय कन्यादाने दुर्दानत्वात् पितुर्दुर्मरणाच्च कन्याया देवाश्च पितरश्च हितायनेति श्रुतं यद्यपि
तथा पितृयादत्तेन तोयेन तव मम च हिताय ते भविष्यन्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥ १९ ॥ कलं मधुरं ॥ २० ॥ हे पितः मारुदरोदनं माकुरु एतेन बाललीलापि भाविशुभाशुभसूचिकेति सूचितं ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

तदस्मदर्थं धर्मार्थं प्रसवार्थं च सत्तम ॥ आत्मानं परिरक्ष स्वत्यक्तव्यां मां च संत्यज ॥ १५ ॥ अवश्य करणीये च मात्वां कालो त्यगादयं ॥ किं त्वतः परमं दुःखं यद्वा
यं स्वर्गते त्वयि ॥ १६ ॥ याचमानाः परादन्नं परिधावेमहि श्वबत् ॥ त्वयि त्वरोगे निर्मुक्ते क्लेशादस्मात्सबांधवे ॥ अमृतेव सती लोके भविष्यामि सुखान्विता ॥
॥ १७ ॥ इतः प्रदाने देवाश्च पितरश्चेति श्रुतं ॥ त्वया दत्तेन तोयेन भविष्यन्ति हिताय वै ॥ १८ ॥ वैशंपायन उवाच एवं बहुविधं तस्यानिशम्य परिदेवितं ॥
पितामाता च सा चैव कन्या प्ररुदुःखयः ॥ १९ ॥ ततः प्ररुदितान्सर्वान्निशम्याथ सुतस्तदा ॥ उत्फुल्लनयनो बालः कलमव्यक्तमब्रवीत् ॥ २० ॥ मापितारुदमा
मातर्मास्वसस्त्विति चाब्रवीत् ॥ प्रहसन्निव सर्वास्तानेकैकमनुसर्पति ॥ २१ ॥ ततः स तृणमादाय प्रहृष्टः पुनरब्रवीत् ॥ अनेनाहं हनिष्यामि राक्षसं पुरुषादकं
॥ २२ ॥ तथा पितेषां दुःखेन परीतानां निशम्य तत् ॥ बालस्य वाक्यमव्यक्तं हर्षः समभवन्महान् ॥ २३ ॥ अयं काल इति ज्ञात्वा कुंती समुपसृत्य तान् ॥ गतासू
नमृतेनेव जीवयन्ती दमब्रवीत् ॥ २४ ॥ इति श्रीमहाभारते आदिपर्वणि बकवधपर्वणि ब्राह्मणकन्यापुत्रवाक्ये ऊनषष्ठ्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १५९ ॥
॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ कुंत्युवाच कुतो मूलमिदं दुःखं ज्ञातुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ विदित्वाप्यपकर्षेयं शक्यं चेदपकर्षितुं ॥ १ ॥ ब्राह्मण उवाच उपपन्नं स
तामेतद्यद्विषीषितपोधने ॥ न तु दुःखमिदं शक्यं मानुषेण व्यपोहितुं ॥ २ ॥ समीपेनगरस्यास्य बको वसति राक्षसः ॥ ईशोजनपदस्यास्य पुरस्य च महाबलः
॥ ३ ॥ पुष्टो मानुषमांसेन दुर्बुद्धिः पुरुषादकः ॥ रक्षत्यसुरराणित्यमिमं जनपदं बली ॥ ४ ॥ नगरं चैव देशं च रक्षो बलसमन्वितः ॥ तत्कृते परचक्राच्च भूतेभ्यश्च
न नोभयं ॥ ५ ॥ वेतनं तस्य विहितं शालिवाहस्य भोजनं ॥ महिषौ पुरुषश्चैको यस्तदादाय गच्छति ॥ ६ ॥ एकैकश्चापि पुरुषस्तस्य यच्छति भोजनं ॥ सवारो ब
हुभिर्वर्षैर्भवत्यसु करो नरैः ॥ ७ ॥ तद्विमोक्षाय ये केचिद्यतन्ति पुरुषाः क्वचित् ॥ सपुत्रदारां स्नाहत्वा तद्रक्षो भक्षयत्युत ॥ ८ ॥

॥ २४ ॥ इति आदिपर्वणि नैलकंठीये भारत भावदीपे ऊनषष्ठ्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १५९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ कुत इति कुतो मूलं कुत उत्थितमित्यर्थः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ शालिवाहः विश
तिस्वारी परिमितशालि तंडुलौदनः वाहो विंशतिस्वारीक इत्युक्तेः ॥ ६ ॥ वारः पर्यायागतो दिवसः ॥ ७ ॥ ८ ॥